

Zdravím všechny, kteří tento dopis čtou! Už to jsou více než dva měsíce, co jsem mimo Evropský kontinent. Rád bych vás povzbudil ve všech vašich těžkostech, které vás právě provázejí. Ani já jich tady nejsem zcela ušetřen. Ale věřte, že ani jedna z nich nemusí být zbytečná.

Jak se máme v Adwě? Řekl bych, že pracovně. Bratr Chris, salesián z Německa, se pustil do menších i větších reforem naší školy a úspěšně spustil několik projektů, které bude financovat německá vláda, a díky nimž se naše centrum může v příštích měsících těšit na velké rekonstrukce. Já jsem si taky našel nějakou práci (tak to tady chodí – musíte hledat sami). Zejména v dopoledních, ale někdy také v odpoledních hodinách, se pohybuji v areálu naší školy, a věnuji se různým činnostem. Moje profese se v Česku běžně označují jako školník, elektrikář a IT technik. Mým největším koníčkem je však hledání ztracených klíčů. Klíče ve skutečnosti ztracené nejsou, jsou jen všechny neoznačené a je jich mnoho. Chodím tedy s pěknou zelenou bedýnkou od dveří ke dveřím, poslouchám přednášky o Mariana Kuffy, a zkouším štěstí. Někdy nic a jindy třebaš šestnáct “nových” klíčů k jednomu zámku. Zdá se, že místní zaměstnanci jsou rádi, že se věci daly do pohybu. Jen málo z nich se však snaží do tohoto pohybu zapojit (jednou z výjimek je pracovitý učitel Asmelash – na fotce). Jak říká bratr Chris: „Deset Němců by udělalo víc než tady těch sedmdesát Etiopských zaměstnanců.“ Někdy mi to tak opravdu připadá. Ale ono to ani jinak být nemůže. Rodiče těchto lidí většinu dne proseděli na pastvě. Co bychom čekali? Problém je v tom, že by chtěli mít tolik co lidé v Americe nebo v Evropě. On se totiž ten náš krásný euro-americko-materialistický svět šíří ohromnou rychlostí. A tak tady máme nejnovější mobily, počítače, auta, oblečení, prostě spoustu věcí. Jenomže místní lidé na to nejsou připraveni. Bratr Fabio z Itálie je v Etiopii asi 15 let. Táhne mu na osmdesát, a já vidím, jak je pro něj těžké s místními komunikovat. Důvodem není jazyk, ale mentalita. Řekl mi: „V místnostech, které používají učitelé, je téměř všechno rozbité, a v místnostech, které používají studenti, je téměř všechno zničené.“ Asi ne doslova, ale tak nějak to tady je. Pro mě je však horší, když vejdu do internetové kavárny a vidím, jak tam mladí lidé sedí u facebooku. Když totiž při výuce studenti rozbijí náradí, můžeme říct, že se tím něco přiučí. Když ale my mladí lidé promrháme svůj čas, kdo nám dá nový? Jistě, můžeme internet využívat ke spoustě užitečných činností, ale jak poznáte co je užitečné a co je ztráta času? Kláďme si často tuto otázku, protože jak se říká – dobrý sluha, zlý pán.

Jestli jste četli můj první dopis, možná jste si všimli, že jsem psal něco o výuce v počítačové učebně, která měla začít 13. října. Ještě nezačala. Já si ale našel jinou činnost. V Centru mládeže jsme otevřeli taneční hodiny. Zájemce bych chtěl naučit některé latinsko-americké a standardní tance. A pak taky Polku! Nejsem sice žádný expert, ale stačí to. Už jsme měli čtyři lekce a mnohé studenty tanec opravdu baví. Jsou vážně moc šikovní!

S některými učiteli naší školy jsme úspěšně zahájili kroužek běhání. Spoustu z nich chce shodit nějaké to kilo a někteří si chtějí jen tak zaběhat. Běháme vždy v pondělí, středu a pátek, v 5:00, ještě za tmy, tak na třicet minut. Je to paráda a mohu vám to vřele doporučit!

S malými dětmi jsme za poslední měsíc zažili spoustu srandy, ale taky spoustu problémů. Oni vás dokážou perfektně nabít, ale i totálně vybit. Mají obrovský zájem hrát si s dospělými, protože to pro ně není běžné. Pokud si zde dospělí hraje s dětmi, řeknou o něm, že je blázen. Vážně, je to tak. Děti si zde hrají pouze s dětmi. Nejsem si zcela jistý, proč to tak je. Je to prostě součást mentality či kultury. Já si ale myslím, že potřebují někoho dospělého. Pro mě je to někdy dost složité, zejména v situacích, kdy je potřeba dětem něco vysvětlit. Neumím pořádně jazyk. Domluvil jsem se proto s našimi aspiranty, že se ke mně každý den dva z nich připojí a budeme dělat program pro děti společně. Věřím, že tak můžeme začít pěknou tradici práce s dětmi.

A když už jsem našel ty aspiranty, mohu vám nabídnout, abyste se připojili k naší modlitbě Korunky k Božímu Milosrdenství. Začínáme každý večer kolem 20:00 (vašeho času 18:00). Zatím je nás tak sedm, ale věřím, že časem se připojí všichni aspiranti.

Na závěr bych rád napsal něco o počasí! V noci a ráno bývá docela zima. Je to tak na kalhoty a mikinu. Přes den je ale vždycky teplo. Slunce krásně svítí a hřeje. Pěkná zima, co? No a večer? Večery mám moc rád. Nad horami vychází měsíc, můžete si sednout nad naše fotbalové hřiště a dívat se. Je to nádhera. Moc nevím jak to popsat. Snad byste mohli přijet na návštěvu a sednout si vedle mě. Rád se s vámi o tu krásu podělím!

Ať vám Pán žehná!

Zůstávejme v modlitbě!

Martin Pawlas, dobrovolník v Etiopii

